že st-l toto znění lék. vysvědčení před právní mocí rozhodnutí o pensionování neznal, to však nestačí k založení nároku na obnovu, třeba ještě, aby nova reperta byla rozhodná, t. j. byla taková, že by jich uplatnění v dřívějším řízení bylo přivodilo pro st-le příznivější rozhodnutí ve věci. Dle § 80, odst. 2 služ. pragm. jest předpokladem pro přeložení úředníka na trvalý odpočinek z moci úřadu jeho trvalá nezpůsobilost ke službě; tento předpoklad viděl úřad splněný v posudku lékařském ze 17. května 1923, jehož výrok: »nezpůsobilý k další službě« hodnotil jako tvrzení trvalé nezpůsobilosti ke službě. Že by se žal. úřadu při tomto hodnocení průvodu byl sběhl omyl skutkový, není zřejmo a nebylo ani stížností tvrzeno. Znal-li tedy úřad znění lék. vysvědčení z 17. května 1923 a hodnotil-li je, jak uvedeno, není domnělá nedostatečnost lék. vysvědčení takovou okolností, jejíž uplatňování v dřívějším řízení by mohlo přivoditi pro st-le příznivější rozhodnutí ve věci. Ale pak nař. rozhodnutí správně a ve shodě se zákonem vyslovilo, že tu není důvodu pro obnovu pens. řízení. — -- —

Č. 5698.

Učitelstvo: * Definitivní učitel bez určení služebního místa, který před jmenováním nebyl ani prozatímně na určité místo ustanoven, nemá nároku na substituční přídavek dle čl. X. zákona č. 251/1922, je-li pak přikázán na školu jinou.

(Nález ze dne 26. května 1926 č. 1599).

Prejudikatura: Boh. 5195 adm.

Věc: Josef Z. v M. proti ministerstvu školství a národní osvěty o substituční přídavek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím ze 7. října 1925 vyslovilo min. škol., že nelze vyhověti podání Josefa Z., učitele při měšť. škole v M., jímž uplatňuje nárok na substituční přídavek měsíčních 100 Kč za dobu od 1. září 1924 až dosud, poněvadž st-l nebyl před svým přikázáním na měšť. školu ustanoven zatímně ani definitivně na určitém místě a nemá proto podle 1. věty 1. odst. čl. X. zákona ze 13. července 1922 č. 251 Sb. a podle prov. předpisu ze 7. dubna 1923 č. 42.105/I k témuž zákonu na subst. přídavek právního nároku.

Stížnost do rozhodnutí toho shledal nss bezdůvodnou.

Článek X. zákona č. 251/1922 dává nárok na subst. přídavek jen učiteli ustanovenému a povolanému z jedné školy na školu jinou a to buď na školu obecnou přespolní nebo ze školy obecné na školu občanskou ať přespolní nebo v téže obci školní. Z toho jde, že učitel, aby měl nárok na subst. přídavek, musí býti ať definitivně nebo zatímně ustanoven na určité škole, ze které je pak povolán k zastupování na určitou školu jinou. Ustanovením na určité škole dlužno však rozuměti jen takový správní akt, kterým vstupuje učitel ke škole té v systemisační vztah. Vztahu toho není, byl-li sice učitel při škole ustanoven, nebylo-li mu však na škole té buď def. nebo aspoň prov. propůjčeno určité místo učitelské (srovnej nález Boh. č. 5195 adm.).

Je-li tomu tak a netvrdí-li stížnost a není-li ze spisů správních patrno, že by byl nesprávný předpoklad nař. rozhodnutí, že totiž nebyl st-l před svým přikázáním na měšt. školu ustanoven zat. ani def. na určitém místě, pak nelze shledati, že by bylo nař. rozhodnutí v rozporu se zákonem, když st-li žádný subst. přídavek nepřiznalo, při čemž je nerozhodno, že st-l byl ve smyslu zákona z 9. dubna 1920 č. 306 Sb. jmenován def. učitelem bez určení služ. místa, poněvadž jmenováním tím o sobě nevstoupil v systemisační vztah k určité škole (k určitému učitelskému místu), když mu již před tím neb aspoň současně nebylo místo takové propůjčeno. Je tedy stížnost bezdůvodná.

Č. 5699.

Dovozní poplatky: * Vyhláškou min. obch. z 2. června 1924 č. 118025 byly zrušeny veškeré do 1. června 1924 vydané předpisy o povolování vývozu, dovozu a průvozu zboží, pokud nebyly výslovně pojaty do »Předpisů o zahraničním obchodu« vyhlášce té připojených.

(Nález ze dne 26. května 1926 č. 5670.)

Prejudikatura: Boh. 5318 adm.

Věc: Firma: »Hospodářská, cukrovarnická a liehovarnická akciová společnost« v D. proti ministerstvu průmyslu, obchodu a živností stran poplatků za dovozní povolení.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: Stěžující si firma podala u žal. úřadu žádosti 1. de praes. 17. srpna, 2. de praes. 27. listopadu, 3 de praes. 1. prosince 1925, jimiž se domáhala vrácení poplatků zaplacených za hromadná vývozní povolení, a to: ad 1. ze 14. října 1924 a ze 6. listopadu 1924, protože jich nemohla využíti, ad 2. z 22. srpna 1925, protože nemohla pro pokles cen cizozemských povolené množství pšenice vyvézti, ad 3. ze 6. listopadu 1925, protože nemohla pro pokles cen cizozemských povolené množství ječmene vyvézti. Nař. rozhodnutími nebylo těmto žádostem vyhověno, poněvadž ani v zák. z 24. června 1920 č. 418 Sb., ani ve vl. nař. ze 13. července 1920 č. 442 Sb. není ustanovení, podle něhož by poplatky zaplacené za povolení vývozu neb dovozu měly býti vráceny, když těchto povolení buď zcela nebo z části nebylo použito a poněvadž ani podmínky stanovené vyhláškami úřadu pro zahr. obchod ze 13. července 1920 č. 873777 a 24. ledna 1921 č. 4579 pro výjimečné vrácení těchto poplatků nejsou prokázány, zejména protože nebylo prokázáno korespondencí cizozemské firmy, po případě jinými konkretními doklady, že neuskutečnění obchodu stalo se bez viny žadatelčiny. K nař. rozhodnutím z 9. prosince 1925, týkajícím se žádostí sub 2. a 3. uvedených bylo dodáno, že ani důvod v žádostech obsažený není prokázán a není tudíž dána podmínka pro odpis a vrácení poplatků.

Ve stížnostech na tento soud opírá st-lka svůj nárok na vrácení poplatků zaplacených za hromadná povolení vývozní o výnos býv. úřadu pro zahr. obchod z 27. května 1921 č. 3241 praes., tvrdíc, že pro vypočtení poplatku za hromadné povolení jest rozhodna doba, kdy byl vývoz realisován a že strana má právní nárok na vrácení části poplatku, která připadá na nevyvezené zboží.